

Ved denne Leilighed har det ærede Medlem fremdraget det Spørgsmaal, som tidligere flere Gange har været paa Bane og som er drøftet overordentlig meget, hvorved det er godtgjort, at de Ord: „til den Tid de forfalde“ ikke i sig selv medføre nogen aldeles bestemt Fortolkning. Det ærede Medlem har forsøgt at give en saadan Fortolkning; han har fortolket med Rækkethed og derefter sagt: det er naturligtvis den rigtige Fortolkning; men jeg vil tillade mig at erindre det høitærede Thing om, at den af den ærede Rigsdagsmand fremsatte Fortolkning fra mange Sider er bleven modsagt, og netop fordi man saaledes i sin Tid ikke har været enig om, hvorledes denne vigtige Lovbestemmelse skulde fortolkes, har man grebet til det Middel, der laa saa overordentlig nær, nemlig, at fortolke den ved Lov. — Det er i en Række af Aar gaaet saaledes, og saavidt jeg skjønner upaataalt, at dette Tilskud er fastsat af Rigsraadet ved Tillægsbevillingslovene og i Henhold til disse forfaldet hvert Fjerdingaar og betales med en Fjerdedeel hver Gang. Jeg troer, at Alle have anerkjendt, at det har været en ret god, praktisk og forstandig Maade at ordne denne Sag paa, og det er mig ikke bekendt, at der deraf er opstaaet nogen Mislighed. Jeg seer derfor ikke, hvorfor man ikke skulde kunne tænke sig en lignende Ordning i Fremtiden, og navnlig seer jeg aldeles ikke, hvorledes det skulde kunne medføre den allermindste Vanskelighed for Finantsministeren. Det følger naturligtvis af sig selv, at der maa være en lovlig Fortolkning tilstede for, hvorledes den omhandlede Paragraph skal forståes i den Finantsperiode, hvorom Talen bliver, og naar en saadan foreligger, vil Finantsministeren have den Bemyndigelse, han behøver til at gjøre de Transpositioner i Bøgerne, som ere fornødne. Der vil saaledes i mine Dine slet ikke være nogen Vanskelighed tilstede, og den vil ialtsald være ligesaa stor, naar der er en særlig Finantsminister for Kongeriget og en for Monarchiet, som naar de begge ere forenede i een Person. — Det ærede Medlem har dernæst omtalt den Aand, hvoraf en Finantsminister for Monarchiet skulde være besjælet, og som skulde være en ganske anden end den, hvoraf en Minister maa være besjælet, der staaer ligeoverfor Rigs-

dagen, og han udtalte sin Frygt for, at den Mand, der mødte her som Finantsminister, efter at have indbrudt de Principer, der ere fulgte ved Finantsbestyrelsen for Fællesstaten, skulde være mindre egnet til at gaae ind paa de Anskuelser, som have gjort sig gjældende i Rigsdagen. Jeg maa tilstaae, at jeg aldeles ikke kan fatte dette; det er mig aldeles ikke vitterligt, at der i det ene finantsielle System hersker en anden „Aand“ i den her omhandlede Henseende end i det andet. Jeg vil tilstaae, at det finantsielle System, som gjælder for Fællesmonarchiet, lider af en Mangel i Sammenligning med det, som finder Sted her i Kongeriget, nemlig, at det er kommet mindre til Udvikling. Der har været særegne Vanskeligheder, som have medført, at man ikke har kunnet komme til at benytte de Møder, Rigsraadet har afholdt, til at udvikle de Tanker, der ere nedslagne i Fællesforfatningsloven, til den Høide, som man under mere rolige og fredelige Forhold vilde have været istand til; men jeg maa vedkjende mig den Anskuelse, at der i Fællesforfatningsloven findes mange fortræffelige Tanker, og at deri findes Spirer til en Udvikling i finantsiel Henseende, som ogsaa med Fordeel vil kunne benyttes og finde Efterligning her, og naar det ærede Medlem har antaget, at Finantsministeren ligeoverfor Fællesmonarchiet skulde have et andet Begreb med Hensyn til det Lovlige, end han maa have ligeoverfor Kongeriget, saa maa jeg bestemt udtale, at jeg aldeles ikke kan være enig med det ærede Medlem deri. Det maa være Hovedgrundsaetningen for enhver Finantsminister, hvilket System der end hersker, at vise den ivrigste Bestræbelse for at holde de finantsielle Love fast og ubrødeligt i enhver Henseende og udøve dem i den Aand, hvori de ere givne. — Det ærede Medlem har ogsaa talt, som om der skulde herske en større Sparommelighed ved Rigsdagens Bevillinger end ved Rigsraadets; men jeg troer, det ærede Medlem tager feil i denne Henseende. Jeg veed ikke, om han har sagt det til Ure eller Skam for Rigsraadet, men jeg maa tilstaae, at medens jeg som Finantsminister har staaet ligeoverfor Rigsraadet, har jeg ikke fundet, at det var saa overordentlig rundeligt i sine Bevillinger, og dersom det ærede Medlem vil